خبر

هنر بومی اصفهان؛ میان‌بُر احیای پوشش ایرانی اسلامی

مدیرکل فرهنگ و ارشاد اسلامی اصفهان، ترجمان گنجینه هنر و معماری اصیل این خطه را میان‌بُر احیای پوشش ایرانی اسلامی و تحول در صنعت مد و لباس کشور دانست و گفت: اصفهان؛ نه فقط مهد معماری، نگارگری و صنایع دستی، بلکه خاستگاه تمدنی برای احیای پوشش ایرانی اسلامی است.

سیدمهدی سیدین‌نیا اظهار داشت: هنرهای ناب اصفهان از جمله خاتم کاری، میناکاری، قلمزنی و پارچه‌های اصیل قلمکار به مثابه گنجینه تمام نشدنی از نقوش، رنگ‌ها و بافت‌ها به زبان امروز مد قابل ترجمه است که اصفهان به دلیل برخورداری از این میراث گران بها، رسالت تاریخی در این عرصه بر دوش دارد. مدیر کل فرهنگ و ارشاد اسلامی اصفهان، با تاکید بر لزوم بازتعریف جایگاه مد و لباس در زیست بوم فرهنگی کشور افزود: صنعت مد نقش راهبردی در اقتصاد مقاومتی، دیپلماسی فرهنگی و تولید اشتغال دارد، از این رو لازم است به عنوان گفتمان تمدنی مبتنی بر زیبایی شناسی ایرانی و ارزش های اسلامی باز تعریف شود. او با اشاره به گلایه تاریخی رهبر شهید انقلاب در باره نبود لباس ملی، این دغدغه را زخم کهنه هویت زدگی تاریخی توصیف و تصریح کرد: لباس ملی، بیانگر هویت یک ملت است و تأکید بر لباس ایرانی، به معنای نفی تنوع نیست، بلکه مساله کلیدی در این حوزه، مرزبانی در برابر مدگرایی بی هویت و بازسازی پیوندها با فرهنگ بومی است. مدیرکل فرهنگ و ارشاد اسلامی استان اصفهان به تقارن نخستین هفته مد و لباس اصفهان» با «چهاردهمین جشنواره بین‌المللی مد و لباس فجر در اواخر دی امسال اشاره و بیان کرد: این رویدادها فرصتی مغتنم برای پیوند هویت محلی با اعتبار ملی است که می تواند زمینه‌ساز تبدیل اصفهان به پایگاه دائمی مد ایرانی اسلامی شود. سیدین نیا گفت: برگزاری این جشنواره ها به میزبانی اصفهان، دریچه ای برای گفتمان‌سازی بین‌المللی با نگاه به اصالت ایرانی است. او افزود: پیوند میان طراح، تولیدکننده و بازار همچنین تبدیل روایت حجاب برتر به یک کنش ایجابی، هنرمندانه و زیبایی‌شناسانه مهمترین کارکرد این رویدادهاست. سیدین نیا تصریح کرد: این رویداد بستری برای کشف استعدادهای نهفته در زمینه پوشاک و شکل‌دهی به بازار فرهنگی مقاوم در برابر مدهای بیگانه است. مدیر کل فرهنگ و ارشاد اسلامی از فعالان مد و لباس اصفهان درخواست کرد با تکیه بر اصالت این دیار و بهره‌گیری از هنرهای ناب، پیشگام تولید سبک زیستی ایرانی برای نسل جوان باشند. او اظهار داشت: اصفهان در این چشم انداز می تواند با پیوند هنر سنتی و فناوری مدرن، سفیر فرهنگی ایران در جهان و محرک پویایی و اشتغال در عرصه مد و لباس باشد.

هنر سنگر ماندگار مقاومت است

مسئول واحد تئاتر حوزه هنری استان اصفهان با تأکید بر نقش اثرگذار هنر در تقویت روحیه مقاومت، گفت: ماندگاری تاریخ در گرو روایت آن در هنر است و بهترین تقدیر از هنرمند، توجه و استقبال مردم از آثار اوست.

رسول هنرمند اظهار کرد: هنرمندان جزء پیکره جامعه‌اند. در طول این چند ماه که آمریکا و اسرائیل مستکبر به کشور حمله کرد، هنرمندان همگام با مردم سنگر مقاومت را حفظ کردند. به‌قطع فرهنگ و هنر در تقویت روحیه مقاومت عامل تأثیرگذاری است. او افزود: در اوقاتی همچون عید نوروز و پس از آن، اجرای نزدیک به ۳۵ تئاتر خیابانی و ۴۰۰ تئاتر در موکب‌های مختلف با موضوعات دفاع‌مقدس، مقاومت و... را در کارنامه هنری خود ثبت کرده‌ایم. مسئول واحد تئاتر حوزه هنری استان اصفهان تصریح کرد: روایت حماسه‌آفرینان روزگار قدیم مثل آرش کمانگیر تا بزرگان و سرداران کنونی در این نمایش‌ها، در حفظ و تقویت روحیه مردم بسیار تأثیرگذار است. مردم عادی در این روزها همانند سربازهای وطن هستند. مردم خطه جنوب کشور که در خط اول این واقعه قرار دارند، مصداق شایسته‌ای از این موضوع‌اند. هنرمند ادامه داد: هنر از تأثیر بسیار بالایی در ارتباط با ذهنیت مردم برخوردار است. رشته‌های مختلف هنری شامل این اصل می‌شوند. به‌طور مثال، یک نقاش، با نقاشی خود می‌تواند تأثیرگذار باشد؛ یک فیلمساز، با فیلمی که می‌سازد می‌تواند تأثیرگذار باشد و... . هیچ هنری از این قضیه مستثنی نیست. او با اشاره به سخنان رهبر شهید انقلاب اسلامی گفت: هیچ تاریخی تا در هنر گنجانده نشود ماندنی نخواهد شد. هنرمندان این روزها در میان کارزار هستند و به جد فعالیت می‌کنند. این بازیگر تئاتر توضیح داد: نسل جدید نیز باید آموزش‌های لازم را درباره هر هنری که به آن علاقه‌مند است، از طریق راه‌های مختلف فرا گیرد و دنباله‌رو اساتید برجسته باشد. تعداد بسیار بالا و بی‌شمار هنرمندان اصفهانی، نشان‌دهنده نقش پررنگ اصفهان در هنر است و جوانان باید این مسیر را ادامه دهند. هنرمند تأکید کرد: البته از وجود چنین جوانانی بی‌بهره نیستیم و خیلی از آن‌ها، هم از طریق دانشگاه‌ها درس می‌خوانند و هم در آموزشگاه‌ها به‌صورت تجربی، هنر را فرا می‌گیرند تا بتوانند در آینده تداوم‌بخش و رهرو راه اساتید باشند.

قهرمان داریم؛ جهان قاب می‌خواهد

اگر روایت نکنیم، دیگران روایت خواهند کرد؛ این شاید یکی از ساده‌ترین توضیح‌ها برای ضرورت حضور سینمای ایران در میدان روایت‌های دینی، تاریخی و مقاومت باشد. ایران قصه کم ندارد، شخصیت کم ندارد و حتی مخاطب بالقوه کم ندارد؛ مسئله اصلی،تبدیل این گنجینه به روایت‌هایی است که بتوانند از مرزهای ایران عبور کنند.

به گزارش ایمنا، سخن گفتن درباره ظرفیت‌های هنر هفتم ساعت‌ها زمان می‌طلبد، چرا که سینما می‌تواند جای یک کتاب تاریخ، یک سفیر فرهنگی را بگیرد و روایتگر هویت یک ملت باشد. ملتی که قصه‌هایش را خودش روایت نکند، دیر یا زود دیگران درباره‌اش قصه خواهند ساخت؛ با زاویه نگاه خودشان، با قهرمانان خودشان و گاهی با تصویری که هیچ شباهتی به واقعیت آن ملت ندارد. ایران برای بهره‌گیری از ظرفیت سینما یکی از غنی‌ترین گنجینه‌های داستانی را در اختیار دارد؛ از پیامبران الهی و قصه‌های قرآنی گرفته تا زندگی پیامبر اسلام(ص)، اصحاب ایشان، واقعه کربلا، تاریخ تشیع، دفاع مقدس و روایت‌های معاصر مقاومت، اما تاکنون چقدر توانسته‌ایم این گنجینه را به زبان سینما ترجمه کنیم؟ در جهان، شخصیت‌هایی همچون حضرت موسی(ع)، حضرت عیسی(ع) و دیگر پیامبران بارها موضوع فیلم‌های سینمایی قرار گرفته‌اند. برای نمونه، درباره حضرت موسی(ع) دهها اثر سینمایی و تلویزیونی ساخته شده و روایت‌های مختلفی از زندگی این پیامبر در سینمای جهان شکل گرفته است، اما سهم سینمای ایران از این میدان با ظرفیت عظیم فرهنگی و قرآنی کشور فاصله دارد. از این رو «موسی کلیم‌الله» را نمی‌توان تنها یک فیلم دیگر در کارنامه سینمای ایران دانست؛ این اثر را می‌توان تلاشی برای ورود دوباره سینمای ایران به میدان روایت‌های بزرگ دینی و تاریخی دانست؛ روایتی که اگر بتواند از مرزهای داخلی عبور کند، می‌تواند یک الگوی تازه برای سینمای دینی ایران بسازد.

مسئله تنها ساختن نیست؛ مسئله روایت کردن است

ساخت فیلم درباره یک پیامبر یا شخصیت مذهبی به‌خودی‌خود اثر جهانی خلق نمی‌کند. آنچه یک روایت را ماندگار می‌کند، درام، شخصیت‌پردازی، جهان داستان، کیفیت تولید و توانایی برقراری ارتباط با مخاطب است؛ نمونه‌های موفق سینمای دینی جهان نیز نشان می‌دهند که مخاطب ابتدا با انسان قصه ارتباط برقرار می‌کند و سپس با پیام آن، این همان نقطه‌ای است که سینمای ایران باید در آن تأمل کند. اگر قرار است از حضرت موسی(ع) فیلم ساخته شود، مخاطب باید ترس مادر موسی از آینده فرزندش را لمس کند؛ باید اضطراب کودک در میان امواج نیل را بفهمد؛ باید استبداد فرعون را نه در قالب چند دیالوگ شعاری، بلکه در زندگی آدم‌های آن سرزمین ببیند و لحظه رویارویی حق و باطل را زندگی کند. اگر قرار است درباره یکی از اصحاب پیامبر(ص) فیلم ساخته شود، فیلم نباید تنها شرحی تاریخی از زندگی او باشد؛ باید انتخاب‌های او، تردیدهایش، ترس‌هایش، ایمانش و بهایی را که برای انتخاب خود می‌پردازد به تصویر بکشد. در این صورت است که یک شخصیت متعلق به قرن‌ها پیش، می‌تواند برای انسان امروز قابل فهم شود. سینمای ایران پیش از این نشان داده که توانایی تولید روایت‌هایی با ریشه‌های دینی، تاریخی و مقاومت را دارد؛ «محمد رسول‌الله(ص)» مجید مجیدی، «ملک سلیمان» شهریار بحرانی و «موسی کلیم‌الله» ابراهیم حاتمی‌کیا، هرکدام تلاشی برای ورود سینمای ایران به این عرصه بوده‌اند. «محمد رسول‌الله(ص)» حتی با یک پروژه بین‌المللی بزرگ، همکاری چهره‌هایی همچون ویتوریو استورارو و ای.آر. رحمان و نمایش در جشنواره جهانی مونترال، نشان داد که سینمای ایران می‌تواند برای یک موضوع دینی، مقیاسی فراتر از بازار داخلی تعریف کند. «موسی کلیم‌الله» نیز از سوی منتقدان و کارشناسان به‌عنوان تجربه‌ای متفاوت در سینمای تاریخی ـ مذهبی ایران توصیف شد. اما سوالی که در اینجا مطرح می‌شود، آن است که چرا چنین تجربه‌هایی نباید تبدیل به یک جریان مستمر شوند؟ چرا هر چند سال یک‌بار باید یک پروژه بزرگ دینی ساخته شود و دوباره همه چیز به نقطه صفر بازگردد؟ اینجا دیگر مسئله فقط فیلمساز نیست؛ مسئله سیاست‌گذاری، سرمایه‌گذاری، فیلمنامه، تربیت نیروی متخصص، جلوه‌های ویژه، بازار بین‌المللی و حتی نگاه مدیران فرهنگی به سینمای دینی است.

اگر روایت جهانی می‌خواهیم، نباید با زبان بسته خودمان حرف بزنیم

احمد نصیری، تحلیلگر رسانه و منتقد سینما می‌گوید: جهانی‌شدن یک فیلم دینی یا مقاومت، پیش از آنکه به موضوع فیلم وابسته باشد، به کیفیت روایت آن وابسته است، از این منظر، سینمای ایران نباید تصور کند که تنها به دلیل برخورداری از یک موضوع مقدس یا یک شخصیت بزرگ، مخاطب جهانی خودبه‌خود با اثر ارتباط برقرار خواهد کرد. به گفته او اگر سینمای ایران بخواهد درباره پیامبران، اصحاب پیامبر(ص)، مقاومت یا شخصیت‌های تاریخی اثر تولید کند، باید این آثار را با استانداردهای حرفه‌ای سینمای جهان بسازد؛ یعنی از فیلمنامه و شخصیت‌پردازی تا طراحی صحنه، جلوه‌های ویژه، موسیقی، فیلمبرداری و شیوه عرضه بین‌المللی، همه در خدمت یک روایت قدرتمند قرار گیرند. نصیری با بیان اینکه پیام جهانی، زبان سینمایی جهانی می‌خواهد، می‌افزاید: این همان چالشی است که بسیاری از آثار دینی در ایران با آن روبه‌رو بوده‌اند؛ اینکه گاهی پیام آن‌قدر پررنگ شده که قصه در حاشیه قرار گرفته است، در حالی که سینما قرار نیست برای مخاطب سخنرانی کند؛ قرار است او را با خود همراه کند. این تحلیلگر رسانه و منتقد سینما بر همین اساس، ظرفیت سینمای ایران را در این حوزه قابل توجه می‌داند، اما معتقد است این ظرفیت زمانی بالفعل می‌شود که روایت‌های دینی و مقاومت از قالب‌های کلیشه‌ای فاصله بگیرند و به درام‌های انسانی، شخصیت‌محور و قابل فهم برای مخاطب جهانی تبدیل شوند. این نگاه با تجربه کارشناسان دیگر نیز همخوان است. در تحلیل‌های منتشرشده درباره «موسی کلیم‌الله» نیز بر این نکته تأکید شده که تولید آثار دینی در تراز جهانی، نیازمند پیوند میان مضمون معرفتی و توانایی‌های فنی و دراماتیک سینماست.

رهبر شهید و نگاهی که سینما را جدی می‌دید

این مسئله را می‌توان در منظومه فکری رهبر شهید انقلاب نیز دنبال کرد؛ نگاهی که سینما را تنها سرگرمی نمی‌دید، بلکه برای هنر و به‌ویژه سینما، نقش مهمی در روایت هویت و حقیقت قائل بود. در بیانات ایشان درباره هنر دینی، تأکید شده است که هنر دینی نباید در خدمت ابتذال، خشونت و استحاله هویت انسان و جامعه قرار گیرد. این نگاه را اگر کنار مسئله امروز سینمای ایران بگذاریم، یک نکته مهم آشکار می‌شود؛ هنر دینی قرار نیست فقط درباره دین حرف بزند؛ قرار است ارزش‌های انسانی و معنوی را با زبان هنر به مخاطب منتقل کند. از همین منظر، سینما می‌تواند یکی از مؤثرترین ابزارها برای روایت فرهنگ مقاومت باشد؛ نه تنها با ساخت فیلم‌های جنگی، بلکه با ساختن قصه‌هایی درباره انسان‌هایی که در برابر ظلم ایستاده‌اند. مقاومت در این معنا، یک مفهوم جهانی است؛ ممکن است مخاطب بر سر دین، ملیت یا جغرافیا با شخصیت فیلم اشتراک نداشته باشد، اما می‌تواند درد مادری را که فرزندش را از دست داده، ترس انسانی که در برابر قدرت ایستاده یا شجاعت فردی که حاضر نشده حقیقت را بفروشد، بفهمد و همین‌جا است که روایت ایرانی می‌تواند جهانی شود.

صادرات فرهنگی از جایی آغاز می‌شود که قصه‌ای برای گفتن داشته باشیم

رائد فریدزاده، رئیس سازمان امور سینمایی و سمعی و بصری با بیان اینکه حضور سینمای ایران در عرصه‌های بین‌المللی، فرصتی برای توسعه صادرات فرهنگی است، به خبرنگار ایمنا می‌گوید: سینمای ایران ظرفیت بالایی برای معرفی فرهنگ، هویت و توانمندی‌های هنری کشور در جهان دارد و حضور هدفمند در جشنواره‌ها و بازارهای جهانی می‌تواند جایگاه سینمای ایران را تقویت و فرصت‌های تازه‌ای برای فیلمسازان ایجاد کند. این حرف اگر قرار باشد از سطح شعار فراتر برود، باید به یک سؤال جدی منجر شود، اینکه ما دقیقاً چه چیزی را می‌خواهیم صادر کنیم؟ تنها فیلم؟ یا تصویری از ایران؟ پاسخ دوم اهمیت بیشتری دارد؛ فیلمی درباره حضرت موسی(ع)، اگر با کیفیت ساخته شود، تنها داستان یک پیامبر را صادر نمی‌کند؛ بخشی از نگاه قرآن به انسان، ظلم، قدرت و نجات را نیز به جهان معرفی می‌کند، فیلمی درباره یکی از اصحاب پیامبر(ص)، فقط یک شخصیت تاریخی را معرفی نمی‌کند؛ تصویری از اخلاق، ایمان و انتخاب را به مخاطب نشان می‌دهد، فیلمی درباره مقاومت نیز فقط یک واقعه جنگی را بازسازی نمی‌کند؛ می‌تواند تصویری از مفهوم ایستادگی، فداکاری و کرامت انسانی ارائه دهد و اینجاست که معنای واقعی صادرات فرهنگی خود را نشان می‌دهد.

جهان امروز با روایت‌های بزرگ زندگی می‌کند؛ قهرمانان، اسطوره‌ها، جنگ‌ها، ادیان و شخصیت‌های تاریخی همچنان بخشی از مهم‌ترین تولیدات سینمایی جهان هستند، ایران نیز چنین گنجینه‌ای دارد، اما این گنجینه هنوز به اندازه ظرفیتش روی پرده نیامده است.

فیلم‌هایی همچون «موسی کلیم‌الله» را باید از همین منظر دید؛ نه پایان یک مسیر، بلکه هشدار دوباره‌ای درباره یک ظرفیت فراموش‌شده، ظرفیتی که می‌گوید سینمای ایران می‌تواند درباره شخصیت‌هایی فیلم بسازد که برای میلیون‌ها انسان در جهان شناخته‌شده‌اند؛ می‌تواند مقاومت را نه در قاب شعار، بلکه در قاب انسان روایت کند و می‌تواند فرهنگ ایرانی ـ اسلامی را نه با توضیح، بلکه با تصویر و داستان به جهان نشان دهد.

الکساندر پتروف؛ دستی که نقاشی را به حرکت درمی‌آورد

مدرس دانشگاه و کارگردان انیمیشن با اشاره به اینکه تکنیک مورد استفاده الکساندر پتروف که در ارتباط با نقاشی روی شیشه است، از روش‌های دشوار تولید انیمیشن محسوب می‌شود، گفت: در این روش، فریم‌ها به‌صورت پیوسته و پشت سر هم شکل می‌گیرند و هر تغییر در نقاشی، بخشی از حرکت نهایی را ایجاد می‌کند.

پیام معنوی که در ویژه‌برنامه «بوم تا فِرم» که با محوریت مروری بر آثار الکساندر پتروف برگزار شد، اظهار کرد: برای آشنایی بهتر با آثار الکساندر پتروف، ابتدا باید با ساختار و روند تولید انیمیشن آشنا شویم و یکی از مسائل مهم در انیمیشن، تعداد فریم‌هایی است که برای ایجاد حرکت در هر ثانیه مورد استفاده قرار می‌گیرد. او افزود: برای اینکه حرکت در یک انیمیشن به‌درستی دیده شود، حداقل به دو فریم نیاز داریم و به‌مرور استانداردهای مختلفی برای تولید انیمیشن شکل گرفته است؛ این استانداردها تا حد زیادی بر اساس سهولت کار، سرعت اجرا و امکانات فنی مورد استفاده هنرمندان شکل گرفته است. مدرس دانشگاه و کارگردان انیمیشن ادامه داد: در حال حاضر، تعداد رایج در بسیاری از انیمیشن‌ها ۲۴ یا ۲۵ فریم در ثانیه است؛ به این معنا که هر ثانیه از تصویری که روی تلویزیون، اینترنت یا سایر بسترها مشاهده می‌کنیم، از تعداد زیادی فریم تشکیل شده است. معنوی عنوان کرد: الکساندر پتروف در آثار خود از ۱۲ فریم در ثانیه استفاده می‌کند و این تعداد فریم موجب می‌شود حرکت‌ها تا حدی خشک‌تر و به اصطلاح تقه‌ای دیده شوند، اما در عوض به ایجاد و حفظ نوعی مکث کمک می‌کند که می‌تواند در چشم و ذهن مخاطب باقی بماند. او با اشاره به انیمیشن‌های ژاپنی خاطرنشان کرد: شکل‌گیری واژه «انیمه» نیز تا حدی به همین تفاوت در تعداد فریم‌ها و شیوه تولید بازمی‌گردد و این آثار با استاندارد ۲۴ فریم در ثانیه ساخته نمی‌شود.

فناوری به معنای حذف تکنیک‌های سنتی نیست

مدرس دانشگاه و کارگردان انیمیشن اضافه کرد: اگر بخواهیم درباره تکنیک پتروف صحبت کنیم، باید توجه داشته باشیم که در دهه‌های گذشته، با ورود رایانه و نرم‌افزار به صنعت انیمیشن، این تصور شکل گرفت که انیمیشن دوبعدی و روش‌های دستی رو به پایان است و آینده به‌طور کامل در اختیار انیمیشن سه‌بعدی و رایانه‌ای قرار خواهد گرفت. معنوی تأکید کرد: این اتفاق در بسیاری از شرکت‌ها و استودیوها نیز رخ داد و برخی انیماتورها کنار گذاشته شدند، اما در همان دوره شاهد بازگشت و احیای تکنیک‌های دستی بودیم که بعضی از آثار شاخص با استفاده از نقاشی و روش‌های دستی تولید شدند و نشان دادند که فناوری به معنای حذف تکنیک‌های سنتی نیست. او گفت: این مسئله شباهت زیادی به شرایط امروز و نگرانی هنرمندان از هوش مصنوعی دارد؛ بسیاری از انیماتورها نگران هستند که با گسترش هوش مصنوعی شغل خود را از دست بدهند، در حالی که تجربه گذشته نشان می‌دهد فناوری می‌تواند در کنار تکنیک‌های هنری قرار گیرد و جایگزین کامل آن‌ها نشود. مدرس دانشگاه و کارگردان انیمیشن عنوان کرد: انیمیشن روسیه نیز از نظر تاریخی بیشتر به‌عنوان یک مکتب شناخته می‌شود؛ مکتبی که در دوره شوروی شکل و گسترش پیدا کرد و پس از فروپاشی شوروی نیز هویت و ویژگی‌های هنری خود را حفظ کرد و امروز به‌عنوان یکی از سبک‌ها و مکاتب مهم انیمیشن شناخته می‌شود.

تکنیک مورد استفاده پتروف از روش‌های دشوار تولید انیمیشن محسوب می‌شود

معنوی افزود: ویژگی جذاب آثار پتروف زمانی بیشتر دیده می‌شود که آن را با روند تولید انیمیشن امروز مقایسه کنیم؛ در بسیاری از کارگاه‌های انیمیشن امروزی، چندین رایانه و نمایشگر بخش اصلی فضای کار را تشکیل می‌دهند، اما در روش پتروف، مخاطب با فضایی نزدیک‌تر به یک کارگاه نقاشی روبه‌رو است.

او ادامه داد: تکنیک مورد استفاده پتروف که در ارتباط با نقاشی روی شیشه است، از روش‌های دشوار تولید انیمیشن محسوب می‌شود و برای آثار کاغذی و دیجیتال نیز می‌توان ویژگی‌های مشابهی در نظر گرفت؛ با این تفاوت که در روش پتروف، فریم‌ها به شکل پیوسته و با تغییرات جزئی در نقاشی ایجاد می‌شوند. مدرس دانشگاه و کارگردان انیمیشن گفت: در روش‌های رایج، ممکن است یک فریم ابتدایی و یک فریم انتهایی طراحی شود و سپس فریم‌های میانی برای ایجاد حرکت میان این دو ساخته شوند، اما در تکنیک پتروف، فریم‌ها به‌صورت پیوسته و پشت سر هم شکل می‌گیرند و هر تغییر در نقاشی، بخشی از حرکت نهایی را ایجاد می‌کند. معنوی خاطرنشان کرد: در این روش، اگر هنرمند در روند نقاشی اشتباهی انجام دهد، امکان بازگشت و اصلاح آن بسیار دشوار است و همین موضوع یکی از ویژگی‌های مهم و دشواری‌های تکنیک پتروف محسوب می‌شود، بنابراین هنگام تماشای آثار او باید به این ویژگی‌ها و تأثیری که تکنیک بر حرکت و تصویر گذاشته است، توجه کرد. او تأکید کرد: پتروف در این شیوه از هنرمندان و تجربه‌های پیشین نیز بهره گرفته است و بررسی آثار او در کنار آثار دیگر هنرمندانی که در زمینه انیمیشن نقاشی روی شیشه فعالیت کرده‌اند، نشان می‌دهد که او از نظر میزان جزئیات و اجرای هنری، جایگاه ویژه‌ای در این حوزه دارد.

خبر

بچه‌های مسجد جشنواره کشف استعدادهاست

رئیس سازمان فرهنگی، اجتماعی و ورزشی شهرداری کاشان گفت: جشنواره تئاتر مردمی «بچه‌های مسجد» در ظاهر یک رویداد هنری است، اما در حقیقت فرصتی برای کشف استعدادهااست.

مرتضی والی‌زاده در آئین اختتامیه پنجمین جشنواره تئاتر مردمی «بچه‌های مسجد» در حسینیه عشاق الحسن(ع) کاشان اظهار کرد: این جشنواره از ابتدا با این نگاه شکل گرفت که قرار نیست شبیه جشنواره‌های بزرگ و پرهزینه باشد و هدف ما ایجاد فرصتی برای نوجوانان، جوانان و دختران و پسرانی است که شاید امکان حضور در آموزشگاه‌های حرفه‌ای تئاتر را نداشته باشند، اما استعداد، انگیزه و حرفی برای گفتن دارند. او افزود: «بچه‌های مسجد» پیش از آنکه یک جشنواره تئاتر باشد، جشنواره کشف انسان‌ها و استعدادهاست؛ چراکه گاهی یک استعداد بزرگ پشت یک زندگی ساده پنهان شده و ممکن است بازیگر، نویسنده یا هنرمند آینده امروز در گوشه‌ای از یک مسجد فعالیت خود را آغاز کرده باشد. مشاور فرهنگی شهردار و رئیس سازمان فرهنگی، اجتماعی و ورزشی شهرداری کاشان تأکید کرد: ما به جای اینکه از بچه‌ها بپرسیم «چقدر امکانات داری؟» باید از آنها بپرسیم «چقدر حرف برای گفتن داری؟» و معتقدیم برای آغاز فعالیت هنری همیشه به سالن بزرگ، تجهیزات گران‌قیمت و بودجه‌های سنگین نیاز نیست؛ گاهی یک مسجد، چند صندلی، یک مربی دلسوز و چند نوجوان باانگیزه می‌تواند آغاز یک مسیر بزرگ باشد. او با بیان اینکه هدف این جشنواره خارج‌کردن هنر از انحصار امکانات است، ادامه داد: در «بچه‌های مسجد» قرار نیست همه افراد حرفه‌ای باشند، بلکه قرار است حرفه‌ای‌های آینده را پیدا کنیم. بچه‌ها باید تجربه کنند، جسارت به خرج دهند، روی صحنه بروند، اشتباه کنند، یاد بگیرند و رشد کنند. والی زاده مسجد را فراتر از محل عبادت دانست و گفت: مسجد در فرهنگ ایرانی و اسلامی ما محل اجتماع مردم، تربیت، همدلی، گفت‌وگو و دستگیری است و می‌تواند محل شکوفایی استعدادهای نسل جدید نیز باشد. او تصریح کرد: معتقدیم هنر زمانی که در کنار اخلاق، معنویت و هویت قرار بگیرد، می‌تواند انسان‌ساز باشد و امروز بیش از همیشه به انسان‌هایی نیاز داریم که هم توانمند و خلاق باشند و هم اخلاق‌مدار، مسئولیت‌پذیر و سالم. مشاور فرهنگی شهردار و رئیس سازمان فرهنگی، اجتماعی و ورزشی شهرداری کاشان یکی از ویژگی‌های مهم جشنواره «بچه‌های مسجد» را توجه به سلامت فضای جشنواره، روابط، رقابت و محتوای آثار عنوان کرد و گفت: نمی‌خواهیم برای دیده‌شدن از هر چیزی استفاده کنیم یا به قیمت حاشیه مخاطب جذب کنیم؛ بلکه هدف ما برگزاری جشنواره‌ای است که خانواده‌ها با خیال راحت فرزندان خود را به آن بسپارند و هنر در آن با ارزش‌های ایرانی و اسلامی پیوند داشته باشد. او افزود: صداقت، احترام، خانواده، ایثار، امید، ایمان، وطن‌دوستی، جوانمردی و انسانیت نباید صرفاً موضوعاتی شعاری و قدیمی باشند، بلکه باید در زندگی و هنر بچه‌های ما جاری شوند. والی زاده با اشاره به اهمیت استمرار حمایت از شرکت‌کنندگان جشنواره خاطرنشان کرد: پنجمین جشنواره به پایان می‌رسد، اما قصه «بچه‌های مسجد» نباید تمام شود؛ باید این بچه‌ها را بعد از جشنواره نیز ببینیم، استعدادها را شناسایی کنیم و برای رشد آنها مسیر ایجاد کرده و فرصت‌های بیشتری برای آموزش و تجربه در اختیارشان قرار دهیم. او در پایان گفت: بچه‌های مسجد برای امروز روی صحنه نیامده‌اند؛ آنها آمده‌اند تا فردای این سرزمین را بسازند و امیدواریم از همین مسجدها، محله‌ها و دل‌های پاک، نسلی از هنرمندان متعهد، خلاق و اخلاق‌مدار برخیزند.

ایرانم علیرضا قربانی از شیراز به اصفهان آمد

تورکنسرت «ایرانم» علیرضا قربانی پس از شیراز به اصفهان آمد و بلیت‌فروشی کنسرت از روز گذشته ۲۲ شهریورماه آغاز شد. تاریخ برگزاری کنسرت های علیرضا قربانی در شهر اصفهان مشخص شد و این هنرمند و گروهش در اولین دور اجراها از ۲۳ تا ۲۵ شهریور ۱۴۰۵ در آمفی تئاتر روباز بوستان پردیس هنر اصفهان کنسرت «ایرانم» را برگزار می کند. تمدید این اجرا اطلاع‌رسانی خواهد شد. علیرضا قربانی در سال‌جاری تورکنسرت «ایرانم» را به شهرهای تبریز و شیراز برده است و اصفهان و اردبیل برنامه‌های پیش‌روی او و گروهش است. او درخرداد ۱۲ اجرا در سالن استاد شهریار تبریز مهمان مردم این شهر و در مرداد و شهریور نیز ۱۳ شب در کنار مردم شیراز بود که عنوان «شهروند افتخاری شیراز» را نیز شهردار این شهر به نمایندگی از مردم شیراز به علیرضا قربانی اهدا کرد.

وجود ۱۰۳ هزار مُجلّد از نسخه‌های خطی در گنجینه رضوی

امروز شمار نسخه‌های خطی گنجینه رضوی به بیش از ۱۰۳هزار مُجلّد و تعداد نسخه‌های چاپ سنگی و سربی آن به بیش از ۷۶هزار نسخه رسیده و همین امر مجموعه کتابخانه‌ها، موزه‌ها و مرکز اسناد آستان قدس رضوی را به مرجعی علمی، فرهنگی و هنری در سطح بین‌المللی تبدیل کرده است.آستان قدس رضوی به‌عنوان یکی از مهم‌ترین نهادهای مذهبی جهان اسلام و بلکه در سطح دنیا، دارای آثار باارزشی از نسخه‌های خطی قرآنی از سده‌های اولیه اسلام تا دوران اخیر است که بعضی از این نسخه‌ها به‌دلیل داشتن جنبه‌های بصری و تزئینی از ارزش هنری زیادی برخوردارند. بهانه پرداختن به این موضوع، انتشار کتابی با عنوان «منتخب قرآن‌های منتسب به‌خط ائمه اطهار(ع) در کتابخانه آستان قدس رضوی» تألیف وحید توسلی است که چندی پیش چاپ نخست آن در شمارگان ۱۰۰ نسخه در قطع رحلی و در ۱۸۲ صفحه، از سوی سازمان کتابخانه‌ها، موزه‌ها و مرکز اسناد آستان قدس رضوی در سال جاری راهی بازار نشر کتاب شد.